



Bizi gözləyən sevgi

Məlum olduğu kimi insan da təbiətin bir parçasıdır, bir hissəsidir və elə təbiətə dəyər verən də, onu qoruyan da, bəzən məhv edən də yenə insandır. Ona görə də insanla təbiəti bir-birindən ayrı təsəvvür etmək mümkün deyil və təbiətin insana verdikləri, insanı əhatə edərək onu ayaqda saxlaması belkə də bu istəyə qarşılıq olaraq insanın içərisində onun üçün ən əziz olan Ana sözünü, Ana müraciət formasını da qazanıb. Yəni biz bir insan olaraq Ana təbiət, Ana Vətən deyirik. Bu müraciətlər artıq təbiətin bizə nə qədər doğma olduğunu özü-özlüyündə büruzə verir.

Vurğuladığım kimi, təbiətin bir hissəsi olan insan həmin o gözəlliyi öz ruhuna, varlığına, həyatına köçürəndə bir daxili harmoniya yaranır, bir tamlıq çıxır ortaya. Həmin o tamlığın, kamilliyin, bütövlüyün cizgiləri də insanın səsinə, sözündə, daxili və xarici cizgilərində öz əksini tapır.

Təsadüfi deyil ki, təbiətin bizə bəxş etdiyi suyu unudulmaz Əli Kərim gözəlliklə paralel tutaraq pıçıldayır ki:

Gözəl qız, sən saf susan! - deyib.

Görün təbiət nə qədər önəmlidir ki, şair məhz o gözəlliyin sinonimi kimi saf suyu şeirə gətirib, oxucuya təqdim edibdi. Elə mən də həmin duyğuların içərisində öz sevgimlə baş-başa qalanda ruhən təbiətə üz tuturam, ondan həm kömək umuram, həm də təsəlli. Ən azından sevgidəki gözəlliyi, məsumluğu o təbiətdə gördüyüm üçün.

Axı sevdiyim təbiətin bir parçasıdırsa, onun gözəlliyini görmək, dəyərləndirmək ən azından insafsızlıq olar. Və mən də düşünürəm ki:

*Ayağını şəh öpürsə
nə gözəl!
Yanağını meh öpürsə -
nə gözəl!..*

*Saçlarına külək daraq,
Qələminə ürək varaq...
Dilinə Yar sözü yaraq -
nə gözəl!..*

*Baxışına Günəş çəpər -
Olub, alıb səndən təpər,
Baxışından o nur səpər -
nə gözəl!..*

*Varlığına səcdə varsa,
Səcdəgah Allah, həm varsa...
Məni bu sevgi aparsa -
nə gözəl!..*

Hə, biz özümüz özümüzü bəzən sözlə, xəyalla, hətta olur ki, yuxularla aldadıq və gördüyümüz yuxularda özümüzün həyatda gördüyümüzü yozub tapmağa çalışırıq. Elə bilir ki, gördüyümüz yuxular məhz bir görüş yeridi, bir bağlandı və yaxud da aramızda bir kör-

püdü bizi bir-birimizə yaxınlaşdırır. Bir-birimizə doğmalaşdırır körpü...

İllər öz axarında, zaman öz işindədi. Baxmayaraq ki, o axarda sən də, mən də varam. Nə qədər mən səni özümdə görsəm də, özümdə daşsam da, amma bunun qarşılığını, yənin mənim səndə necə olduğunu bilmədiyimdən təklik, tənhalıq, sükut qalib gəlir mənə. Özüm dediyimi özümdən başqa kimsə eşitmir. Elə həmin anda da ağrıların atı daha yüyrək olur. Bu ağrıların cilovunu tutub saxlamaq, durdurmaq mümkünsüz bir hala çevrilir.

Səbəb də təbii ki, tənhalıq, təklik və bir də sənin iç dünyanı bilməməkdir.

Mən özümü nə qədər xəlbirləsəm də, nə qədər asıb-kəssəm də, sənin etinasızlığın, biganəliyin və hərdən də öteri bir soyuq təbəssümün heç bir ümid işığı yandırmır.

Dediklərim ən yaxşı halda "Boş ver, keçib gedəcək" - deməyindir. Amma nə keçib gedəcək, necə boş vermək olar bu sevgini?! Bax, bunu nə sən demirsən mənə, nə də mən sirrini öyrənə bilmirəm. Amma və lakin həyatda öyrəndiyim, əmin olduğum və sonuna qədər də sadıq qalacağın Tanrıdan gələn sevgidi. O sevgi ağrı da olsa, hətta ölüm təhdidi gətirsə belə yenə də həyatın ən uca mərtəbəsidir, ömrün ən yüksək məqamıdır. Və:

*Hər ağrının öz dadı var
Baldı, ürəyin ağrısı...
Onu duymayan kəslərə -
Laldı ürəyin ağrısı!..*

*Baxa-baxa bu zalıma
Cavab gəzir sualına...
Yetənəcəm vüsalına -
Kaldı, ürəyin ağrısı!..*

*Qucaqlayıb bir daşı tək
Tək düşündüm, bir naşitək!
Mənimlə can sirdaşitək -
Qaldı, ürəyin ağrısı!*

*Səssiz qoşub vaxt xoruna
And içdirib bəxt goruna...
Əbülfəti öz toruna -
Saldı ürəyin ağrısı!..*

Biz yaşadığımız məkan, içərisində olduğumuz mühit həm insanların göz önündə, həm də Allahın nəzərində. Deməli, bütün hallarda biz diqqət mərkəzindəyik. Burda söhbət tək səndən, mənəndən getmir.

Söhbət həm də sevgi ilə yaşayan, sevgi üçün yaşayan bütün Allah bəndələrindən gedir. Bu bəndələrin xoşbəxtliyi də, bəd-bəxtliyi də öz sevgilərindədi. Onun özəlliyi də, gözəlliyi də məhz yaşadıklarındadı. Yəni yuxusuz gecə də, qucaqlayıb yatdığı yastıq da, göz yaşınla islatdığı balıq da, yola zillənən baxışlar

da, eşitmək istədiyən səs də... Bir sözlə, hər şey məhz o sevgiyə həsablənib, o sevgidən qanadlanıb. Ona görə də dünyanın dəyəridə, ömrün mənası da elə burda özünü tapmış olur. Məhz bu anlamda dünyanın dəyərini sevgisiz hesablamaq qeyri-mümkündür.

Mən dibçək güllərini becərməyi, qorumağı həmişə maraqlı bir istirahət, əyləncə kimi qəbul etmişəm. Ona görə də onların nəvazişini çəkmək, onların qulluğunda durmaq məni hardasa rahatlandır. Amma dibçək gülləri, dibçək çiçəkləri mənə sevgidən heç nə deməyib. Ona görə ki, dibçək sevgiləri mənlilik deyil. Onları qəbul etmirəm. Çılğın, düşündürən, şıltaq, necə dəyərlər həyatın özü kimi olan sevginin səcdəsində durmuşam həmişə. Onu əlçatmaz, ünyetməz bilsəm də, ondan çəkinmək fikrim də olmayıb, heç indi də yoxdur.

Burda bir məqamı da xatırladım ki, dəli sevgilər adamı Məcnun və Leyli edir.

Bax, bu dəli sevgilərin başına fırlanmaq da elə Məcnunu, Leylini dünyaya gətirib göstərdikləri, yaşayıb sübut etdikləri sevginin reallığıdır. Həmin real sevgi də qurban tələb etdiyi kimi bu oda yanarı, o yanğı ilə yaşamağı bacaranı da şərəfləndiribdi. Dediğim odur ki, insan həyatının zaman ölçüsünə baxmayaraq, sevgi yaşadı və yaşayır. Sadəcə onu qəbul etmək, onu varlığına hopdurmaq, onun özü olmaq lazımdı. Bax, onda özün də bilmədən qadasını alaçaqsan o sevginin və deyəcəksən ki:

*Təkliliyi yüklədin mənə
Sağ ol, qadasın aldığı!..
Mən asi olmaram Sənə -
Şux ol, qadasın aldığı!..*

*Ömür-gün üyünüb gedir...
Sap kimi düyülüb gedir...
Bir ürək döyülüb gedir -
Bax, dol, qadasın aldığı!..*

*Qulağım telefon zəngində,
Gözlərim yolun cəngində...
Təki mən ölüm, hər gündə -
Sən ol! - qadasın aldığı!..*

*Yoxluq axır, inandırısın
Ruhuma bir şam yandırısın...
Sənə Cənnəti andırınsın -
Sağ-sol, qadasın aldığı!..*

Yaşadığımız dünyanın, var olduğumuz məkanın bizə yaratdığı şərait bir həyat kimi görünür. Yəni biz özümüzlə o həyatda gəzib-dolaşırıq. Amma böyük anlamda bizim olduğumuz sevginin ünvanı həyatdı. Bax, o həyatla bu həyatda nə qədər sıxıntılar çəksək də, unutmaq lazım deyil ki, bizi gözləyən sevgi var. Sadəcə biz o gözləyəni tapmalı, görməliyik. Təbii ki, sevginin bütün hallarına hazır olmaq şərtilə.

